

OSZLOPOS SZENT SIMEON

(390 k. –459) szír szerzetes, remete

Stilita Szent Simeon: a **stilita** – a görög sztülosz (oszlop) szó alapján – oszlopon élő remetét, oszlopos szentet jelent. Egy kis faluban, Sziszben, **Szíria** és Kilikia határán született. Szülei nem voltak szegény emberek mégsem kapott alaposabb képzést. Ifjúságát a mezőn töltötte apja juhait legeltetve. Simeonnal is az történt, ami oly sok szerzetessel: egy napon a templomban **meghallotta az Úr szavát**, és mindenkorra megváltoztatta az életét. A **Hegyi beszéd** szavai voltak ezek, amelyekkel az Úr boldogoknak mondja a „sírókat” és a „tisza szívűeket”. **Megtérésekor**, miközben a nyolc boldogság szavain tűnődött, egy **álmot látott**. Ki kellett ásnia egy épület alapjait. Eközben egy titokzatos hang arra szólította, hogy ásson

mélyebbre. Csak amikor ez az alap már nagyon mély lett, kapta az utasítást, hogy hozzákezdhet az építéshez. A rendkívül mély alap az **alázatosságot** jelentette számára. Az életszentség ismertetőjelei közül ezt a legcsalhatatlanabbat Simeonban magas fokon lehet megtalálni. Mindenkinél bűnösebbnek tartotta magát. Hivatását Isten megbízásának tekintette, melyet benső bizonytalanság, kételkedés nélkül valósított meg. Sürgető hívást érzett az **imádságra** a közelben élő aszkéták körében, és elmagyaráztatta velük a szerzetesi élet alapjait, ahogyan akkoriban Szíriában értették. Kemény, csaknem vad élet volt ez; ma erőszakoltnak és sok részletében természetellenesnek tűnik, mert úgy látszik, mintha a külső aszkézist tartották volna fontosabbnak. Fel kell azonban ismernünk, hogy az **istenszeretet** nagy belső heve lelkesítette ezeket az embereket. Két évig tanulmányozta a zsoltárkönyvet és a Szentírást, majd belépett a szíriai Antiochia közelében lévő **teledai kolostorba**, ahol az **aszkézis** sokkal szigorúbb volt, mint amelyhez addig hozzászokott. Tíz évig gyakorolta az alázatosságot és a türelmet. Egyre fokozott **vezeklései** először csodálatot keltettek, majd kiváltották szerzetestársai nemtetszését. Előljárója próbálta rávenni, hogy enyhítsen aszketikus gyakorlatai keménységén, s mivel erre nem volt hajlandó, elbocsátották. Ennek közvetlen oka volt, hogy Simeon egy durva kötelet olyan szorosan csavart a teste köré, hogy mélyen bevágott a húzába: a ruháján átszivárgó vér elárulta ezt, és erőszakkal lebontották róla a kötelet. Kiutasították a kolostorból, de öt nap múlva egy közeli, kiszáradt ciszternában rátaláltak, amint zsoltárokat énekelt. A pusztába ment, három évig egy szűk barlangban lakott, **remeteként** akart élni. Testét a kőfalhoz kötötte láncsal. Nagyböjt közeledett, az Jézushoz, Mózeshez és Illéshez

hasonlóan 40 napig étel és ital nélkül akart maradni. Mivel a pap, akitől tanácsot kért, lebeszélte erről az „öngyilkossági kísérletről”, készségesen odakészített erre az időre kenyeret és vizet; a 40 nap elteltével azonban mindent érintetlenül találtak. Ettől kezdve haláláig megtartotta a húsvét előtti **40 napos böjtöt**. Alázatos életének híre ment, számos **tanítvány gyűlt köréje**. Egy napon meglátogatta őt Szent Meletiosz, Antiochia főpapja. Tanácsára levetette magáról a vasláncokat. Ekkor választotta Simeon a vezeklés új módját. Fölment a hegyre, egy ajándékba kapott földdarabot bekerített, s önmagát láncsal egy súlyos kőhöz kovácsoltatta. Később eltávolította a láncot, de ott maradt a legszűkebb területen tetőzet nélkül, a szabad ég alatt. Következő lépésként egy **oszlopra állt**, mely eleinte alacsony volt, de egyre magasabbakra cserélte. Az utolsó, kb. 20 méter magas oszlopon, melyen 2 m²-nél nem lehetett több hely, 20 évet töltött állva, még hozzá hosszú ideig mindkét lábát úgy odaerősítve, hogy nem is tudta mozgatni őket. Étéléről-italáról létra segítségével a körülötte megtelepedett tanítványok gondoskodtak. Összesen mintegy 40 évet töltött az oszlopokon, viselte a betegséget, éhséget és szomjúságot, hőséget és fagyot, esőt, szelet és zivartart, a kíváncsiskodók és segítséget keresők ezreinek tolongását. Idővel pontos **napirendet** állított össze magának: az éjszaka beköszöntétől a következő nap délutánjáig imádságba merült: **hosszan imádkozott**, karjait az ég felé tárva. Délután 3 órától az embereknek szentelte magát, akik Szíriából, Arábiából, Perzsiából, Ibériából, Rómából, Itáliából, Hispániából és Galliából érkeztek hozzá, **tanácsát kérték, megvallották a bűneiket** vagy fogyatásaikra gyógyulást kerestek. A magasból józan és bölcs szavakat intézett a lent állókhoz, **tanított, tanácsokat adott**, peres ügyekben segített. Pogányok tömegeit térítette meg, sokaknak csodás gyógyulást adott. Az oszlopos szentnek nagy jelentősége volt a maga korában. Úgy állt az oszlopán, mint messzire világító fény, amely sokak útmutatója és Krisztushoz vezetője lett. Bizonyára sokan szenzációvágyból keresték fel, de jól ki tudta használni az általa előidézett bűvöletet: **prédikált, intett, korholt, vigasztalt, gyógyított, jövendölt, beleavatkozott a teológiai vitákba**, megtérített számtalan arabot és pogányt, hitehagyottakat és langyosakat vezetett vissza az Egyházba, a szava pedig eljutott császárokhoz és királyokhoz, papokhoz és püspökökhöz, gazdagokhoz és koldusokhoz egyaránt. Simeont kortársak „a földkerekség legnagyobb csodájaként” tartották számon. Szíriában, Antiochia mellett 459-ben imádság közben érte a halál. Temetése császári diadalmenethez hasonlított. Oszlopánál temették el, de földi maradványait a bizánciak később a mai Antalyába (Törökország) szállították. Az oszlop maradványai köré az 5. században Zenon császár román stílusú **bazilikát, kolostort** és keresztelőkápolnát építtetett, mely híres **zarándokhelyé vált**. Az épületegyüttes a korabeli **bizánci építészet** legszebb szíriai példája; a dombtetőn álló kápolna keresztelőmedencéje eredeti helyén és formájában látható ma is. **Ikonográfiája**: oszlopon állva ábrázolják. **Attribútumai**: oszlop, angyal. **Ünnepe**: január 5.